„A szobájában sosem volt teljesen sötét…”

ROBIN PERINI

ELFELEDETT TITKOK

fine selection

adrenalin

NŐI PSZICHOTHRILLEREK!

ROBIN PERINI

ELFELEDETT TITKOK

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2020

Anyának.
Az emléke ugyan megfakult már,
de továbbra is jelen van a családban töretlen akaraterejével,
hitével és mindent elsöprő odaadásával.

Apának.
Megmutatta, hogy az egészségben-betegségben fogadalmat
mennyire komolyan gondolta. Kitartott.
A türelme elapadhatatlan, hűsége határtalan, szerelme elsöprő.
Ők ketten megmutatták nekem, hogy a szerelem lehet erős,
igaz és örökké tartó.
Büszke vagyok, hogy az élet megáldott veletek,
hogy ti vagytok a szüleim.
Szeretlek titeket. Mindig.

Bátornak lenni nem azt jelenti, hogy van erőd továbbmenni.
Azt jelenti, hogy akkor is továbbmész, amikor már nincs erőd.

– *Theodore Roosevelt*

ELSŐ FEJEZET

Nem számít, az ember meddig jut, *mennyit szalad, mennyire próbálkozik, a múlt egy pillanat alatt lecsap rá, mint a lesben álló ellenség.*

Thayne Blackwood seriffhelyettes abban a pillanatban pontosan tudta, hogy jobban oda kellett volna figyelnie a nagyanyja bölcs szavaira. Megigazította a kalapját, aztán felmérte a távolságot, ami közte és a célpont között feszült. Bámészkodókból sem volt hiány.

A Clive's szalon és szórakozóhely pénteken ebben az időben általában nyüzsög, de most olyan csend lett, mint az afgán sivatagban, mielőtt elszabadul a pokol. És Thayne ahelyett, hogy kiélvezte volna a tengerészgyalogság elit kommandójától távol töltött estét, éppen farkasszemet nézett egy szemétládával, akit egyébként gyerekkora óta ismert. Nem számít ugyanis, hogy az ember a wyomingi Singing Riverben vagy Afganisztánban van, a vadászkés, a lobbanékonyság és az alkohol fűtötte féltékenység bárhol veszélyes párosításnak számít.

Ed Zalinksy egyre erősebben szorította a fűrészes vadászkést, aminek a pengéje ráfeszült a nő nyakára, akivel se veled, se nélküled kapcsolat kötötte össze. Carol szeme elkerekedett, a tekintetében ott csillogott a tetemes mennyiségű elfogyasztott alkohol. A fakó bőre és a

jól látható hajszálerek arról árulkodtak, hogy az elmúlt egy-két évben nem először nézett alaposan a pohár fenekére.

Thayne végignézett a férfin, és próbálta elnyújtva formálni a szavakat, hogy ezzel is enyhítse a feszültséget, miközben a jobb keze észrevétlenül a pisztolya felé araszolt.

– Ed, nem kell ezt tenned.

– Nem költözöm el! Nem dobhat ki a házamból!

Thayne lassan felemelte a kezét – megnyugtató, békítő mozdulattal.

– Intézzük el odakint. Csak te meg én. Hagyjuk Carolt dolgozni.

Ed olyan erővel szorította Carol karját, hogy az ökle elfehéredett. A nő csaknem egy magas volt vele, mégis tehetetlenül nyöszörgött.

Thayne érezte, hogy a háta mögötti apró színpadon összegyűlt emberekben egyre nő a feszültség. Meg sem kellett fordulnia, hogy rájöjjön, mi történik. A talpak alatt elroppanó mogyoróhéjból, a matatás neszéből pontosan tudta. Néhány veszélyes, de jó szándékú ember a ruhája alá rejtett fegyveréért nyúlt – tétován, mégis kellő elszántsággal ahhoz, hogy rövidesen tovább rontsák a helyzetet.

Káromkodott egyet magában. Az önjelölt hősök képesek pillanatok alatt halálos kimenetelűvé alakítani az összetűzést.

Mit nem adott volna azért, hogy a bajtársai legyenek a háta mögött. Az ő segítségük jelentősen növelte volna a lehetőségeit, bár nana mindig azt mondta: *segíts magadon, és az Isten is megsegít.* És mivel a seriff hivatalában a fele személyzet – egészen pontosan két fő – horgászni ment, leghamarabb tizenöt perc múlva számíthatott a felmentő seregre. Márpedig az összetűzés durva becslése szerint maximum három percig fog tartani.

– Ti ezt nem értitek! – Ed kétségbeesett tekintettel nézett körül, az ujja megfeszült a kés markolatán.

Ha átvágja Carol torkát, a nő egy perc alatt elvérzik.

Nem maradt idő a morfondírozásra. Thayne előhúzta a pisztolyát a tokból. Nem a kedvenc fegyvere volt nála – a SIG-gel valósággal összenőttek már –, de a Glock is megteszi. Ha Ed kezében egyetlen millimétert mozdul a kés, azonnal lelövi.

– Tedd le a kést, Ed!

– Fedelet adtam a feje fölé akkor, amikor már senki más nem volt hajlandó elviselni a részeg vinnyogását. És mi a hála érte? Kidobálja az ajtó elé a ruháimat, és lenyúlja a házamat, a tévémet meg a fegyvereimet, amiket még apám hagyott rám!

Akkora erővel szorította magához Carolt, hogy a nő fájdalmában feljajdult.

– Ed, kérlek! S-sajnálom! – hebegte.

– Hazug picsa vagy! Mindig is az voltál! Hazudtál akkor, amikor először leittad magad, és akkor, amikor a gyereked lelépett, míg te részegen feküdtél valahol. De az is lehet, hogy megölted, csak nem is emlékszel.

A tömeg egy emberként sóhajtott fel döbbenetében.

Mekkora szemét. A városban – sőt, az egész államban – mindenki tudja, hogy Carol lánya, Gina eltűnt. Tizenöt éve, nyomtalanul. Carol volt az első számú gyanúsított, de Thayne apja, aki abban az évben kezdte a seriffi pályafutását, a nyomozás során kizárta ezt az eshetőséget.

Gina másfél évtizeddel később sem került elő.

Ed felkapta a fejét, és végignézett a rámeredő embereken.

– Most mi van?! Ti is ugyanígy gondoljátok! Én csak elég bátor vagyok hozzá, hogy a képébe mondjam.

Carol a sírásával küszködött, kibuggyanó könnycseppjeitől szétkenődött a szemhéjfestéke.

– Ez nem igaz, Ed. Miért csinálod ezt?

– Azért, mert szeretlek, a kurva életbe! És azért, mert te nem szeretsz! – A kezét néhány centivel lejjebb eresztette.

Hiba volt. Thayne pedig kihasználta. Visszadugta a pisztolyát a tokjába, és egy szempillantás alatt Edre vetette magát. A férfinak mozdulni sem volt ideje – Thayne megragadta a csuklóját, és kicsavarta belőle a kést. Ed nyöszörögve előregörnyedt, a kés pedig zörögve a padlóra hullott.

Carolból fékezhetetlenül előtört a zokogás.

– Nem kellett volna ezt csinálnod – jegyezte meg Thayne, miközben Ed csuklójára kattintotta a bilincset.

A teremben lévők ujjongásban, tapsban törtek ki. Egy-két nő Carolhoz sietett, aki az egyik bárszékbe kapaszkodva igyekezett úrrá lenni a lába reszketésén.

– Muszáj innom valamit.

A pultos kétujjnyi skót whiskyt töltött, és a poharat Carol felé csúsztatta. A nő lehajtotta az italt, majd Edhez lépett, és hatalmas pofont kevert le neki.

– Te rohadt szemét!

Ed mozdult volna, hogy viszonozza az ütést, de Thayne nem eresztette.

– Carol, menj haza és aludj egyet, jó? – javasolta, miközben elhúzta előle Edet.

A nő erre karba fonta a kezét, és gyűlölködő pillantást lövellt Ed felé.

– Addig nem, amíg őt valaki börtönbe nem viszi.

Carol ereiben mára talán több az alkohol, mint a vér, de még mindig van számára remény a szebb jövőre. Húsz évvel volt idősebb Thayne-nél, de még ott volt benne az a nő, akiről Thayne az apjától

hallott. Elmúltak már azok a napok, amikor bálkirálynő lett, és amikor a csapatával megnyerte az állami kosárlabda-bajnokságot. Mindene megvolt, amíg egy napon úgy nem döntött, hogy hátrahagyja Singing River oltalmazó utcáit, hogy nyárra a rodeó világában keresse a kalandot. Néhány hónap múlva elszalasztott ösztöndíjjal, terhesen tért vissza.

– A bíró csak hétfőn jön vissza – szólt Thayne. – Edet addig elzárjuk.

– Helyes – mondta Carol imbolyogva.

– Minden rendben lesz veled?

A nő felemelte az állát, és üveges tekintetét Thayne-re meresztette.

– Jó ideje semmi nincs velem rendben, és ezt mindenki tudja. – Azzal megfordult, és megkocogtatta a diófa pulton pihenő üres poharát. – Kérek még egyet!

Thayne nagyot sóhajtott a gondolatra, hogy egyesek önmaguk legnagyobb ellenségei. Azután kihúzta magát, és a tekintetét körbehordozta a táncparketten.

– Vége a műsornak. Mostantól mindenki viselkedjen, ne kelljen visszajönnöm. Ed már így is elcseszte a péntek estémet, csinálhatom miatta a papírmunkát.

A teremben uralkodó feszültséget itt-ott felhangzó halk kuncogás enyhítette, noha Thayne nem viccelt. A seriffhivatalban a szabadságok miatt muszáj volt besegítenie, és az Ed miatt nyakába szakadó teendőkkel bizony kútba esett a péntek esti telefonos randi.

Egész héten arra várt, hogy megint beszélhessen Riley-val, hogy újra hallja a hangját. Az a nő értelmes, érzéki, csupa meglepetés. Legutóbb viszont tele volt feszültséggel a hangja. De amikor Thayne rákérdezett, kitért a válasz elől, aztán hamar véget vetett a beszélgetésnek.

Biliárdgolyók kattanása szakította ki az emlékezésből. A válla fölött a középső asztalra pillantott. Riley Lambert különleges ügynököt éppen ebben a teremben pillantotta meg életében először, amint egyik lábával a biliárdasztalra támaszkodva célzott, majd egy lehetetlen lökéssel bezsebelte egy fogadás tétjét. De nem pénzben, ételben vagy italban fogadtak. Riley ugyanis az FBI profilozója, és azért jött, hogy beszéljen bárkivel, aki másfél évtizeddel ezelőtt részt vett Carol eltűnt lányának keresésében.

Thayne abban a másodpercben tudta, hogy Riley más, mint a többi. Mégis hány nő töltené azzal a szabadságát, hogy egy eltűnt nő ezeréves ügyét próbálja felgöngyölíteni? Thayne azonnal felkérte egy táncra, amit Riley vissza is utasított, és ettől csak még meglepőbb, hogy az este mégis milyen szenvedélyes véget ért. A nő aztán úgy tért haza Singing Riverből, hogy semmi újat nem tudott meg Carol eltűnt lányáról, Thayne viszont az egy hét boldog emlékeivel mehetett vissza az eltávról – olyan emlékekkel, amiket egyszerűen nem tudott kiverni a fejéből.

De hiába a kihívásokkal teli távkapcsolat, Riley mindig felvette a telefont, és sosem rázta le. Egészen a múlt hétig. Thayne aznap éjjel még kétszer felhívta, és egyszer másnap is, megszegve ezzel a közösen felállított szabályt. A lány végül aztán írt egy sms-t, hogy minden rendben, csak nagyon elmerült egy ügyben. Thayne elhitte neki, hogy egy sorozatgyilkost próbál kézre keríteni, de azért aggódott. Riley nem volt önmaga. Ha az apja nem betegeskedett volna, és nem tett volna ígéretet a nővérének, repülőre ül, hogy a nő után menjen Washington DC-be. Az elmúlt hat napban ugyanis állandóan gyötörte a rossz előérzet, márpedig a haditengerészet elit katonái között töltött tíz évben megtanulta, hogy érdemes hallgatnia az ösztöneire.

Úgy döntött, ismét megszegi a szabályt, és ma este – ha végre megszabadul a kötelességeitől – felhívja. És ezúttal nem hagyja, hogy kitérjen a kérdései elől. Sőt, talán tényleg meg kéne vennie azt a repülőjegyet.

Néhány perc múlva dallamos countryzene csendült fel a zenegépből, és három pár hamarosan táncba is kezdett. A beszélgetések és a pohárcsörgés alapzaja visszaverődött az épület falairól.

Thayne kivezette Edet az ajtón, majd a parkolóba menet felolvasta a jogait.

– Nagy hülyeséget csináltál, Ed. Ráadásul próbaidőn vagy.

– Engem szeretett, mielőtt az a bájgúnár csavargó felcsinálta! – motyogta. – Mindkettőnk életét elcseszte.

– Huszonöt éve keseregsz a múlton, ideje lenne továbblépni. – Thayne megállította Edet, kinyitotta a terepjáró hátsó ajtaját, aztán beültette a férfit az ülésre. – Reméljük, a bíró megsajnál.

Azzal becsukta az ajtót, és beült a volán mögé. Ed prüszkölt egyet hátulról.

– Ez egy rossz vicc. Te ülsz elöl és én hátul. Azt hittem, apuci mostanra rács mögé dugja a kicsi fiát. Ki gondolta volna? Thayne Blackwood seriffhelyettes. Vagy mondjam inkább úgy, hogy *drágalátos megbízott kisfiú,* amíg apuci jobban nem lesz?

– Ne feszítsd túl, Ed! Még a végén elfelejtem, hogy csak ideiglenesen neveztek ki. – Az ülés támlájára támaszkodva megfordult, és szigorú tekintettel meredt Edre. – Te is tudod, hogy alaposan kiképeztek. Úgy is komoly kárt tehetek benned, hogy abból semmi sem látszik meg – a felszínen legalábbis.

Ed lesápadt.

Thayne elégedett mosollyal fordult előre, majd beindította a motort.

Mire felhajtott az autópályára, hogy megtegye azt az öt mérföldet Singing Riverbe, a keleti égbolton a Wind River-hegység mentén már felsejlettek az esti fények.

– Nem kellett volna hazajönnöd – morogta Ed. – Ez a hely kiszívja belőled az életet.

Ezzel Thayne sem vitatkozhatott. Egész életében azon ügyködött, hogy minél távolabb kerüljön Singing Rivertől. Utólag belegondolva már akkor erre az útra lépett, amikor tizenegy évesen zsebre tett egy csomag baseballkártyát a kisboltban. Jutalmul a nagyapja, a seriff, idegenvezetést tartott neki a börtönben. Tizenöt éves korában aztán elkötött egy autót, és azzal száguldott le Mainbe. Az apja kinevezésén még meg sem száradt a tinta, de Thayne mindent megtett, hogy ne unatkozzon. El is volt zárva érte éppen elégszer.

Legvadabb álmaiban sem képzelte volna, hogy egy napon aztán visszatér a szülővárosába, és szolgálatba áll az apja helyetteseként. Hogy végül seriff lesz, mint az apja és a nagyapja. És most mégis itt van.

Folytatja a családi hagyományt.

Ideiglenesen.

A visszapillantó tükörben a hátsó ülésre pillantott.

– Veled is ez történt, Ed?

– Ebben a városban három választásod van – kezdte. – Elveszed a pomponlánycsapat kapitányát, ahogy az apád tette. Vagy elhúzol innen – azt hittem, neked sikerült, elvégre tíz évre leléptél. Aztán vannak a magamfajták. Megdugtam az osztály kurváját, aztán belezúgtam, mint egy igazi barom. – Összehúzta magát az ülésen. – Egy nő naggyá tehet, vagy a pokolba ránthat. De általában csak elkapja a tököd és megszorongat.

Thayne telefonja megcsörrent, így megmenekült a beszélgetéstől. Megnézte a hívót, aztán kihangosítóra tette.

– Szevasz, nővérkém! Mizu? Nanával nem szeretnétek társaságot a vacsorához? Ha nem nekem kell főzni, akkor…

– Thayne! Megint megtörtént! – Cheyenne hangja remegett, pedig nem sokszor lehetett idegesnek látni. – Valaki volt bent a rendelőben. – Elhallgatott. – Úristen, még itt van! – suttogta.

Thayne válla megfeszült.

– Gyere el onnan, Cheyenne! Menj a seriffhivatalba, és…

Ajtó nyílt.

– Ne! – sikoltotta Cheyenne. – Kérem, ne bántsa!

A vonal megszakadt.

Forgott vele a világ. Dr. Cheyenne Blackwood a váró szőnyegébe kapaszkodott, a körme belemélyedt a rövid szálakba. Négykézlábra támaszkodott. A feje minden szívdobbanásra sajgón lüktetett. Pislogott, de nem látott rendesen. Miért nem lát rendesen?

– Ennyit sem lehet rád bízni? – morogta egy távoli, elfojtott hang.

Cheyenne karja megremegett, és az oldalára roskadt. Elszántan küzdött – nem akarta hagyni, hogy az eszméletlenség úrrá legyen rajta. Morogva feszítette a tenyerét a padlóra, majd ismét megpróbált felkelni.

– Nem menekülsz! – Valaki két kézzel a földre taszította. Valami a csípőjére nehezedett.

Ez nem történhet meg.

Forró lehelet csiklandozta a nyakát.

– Hiába küzdesz, nem győzhetsz. Soha, senki nem győzhet.

Márpedig küzdeni fog. Cheyenne behunyta a szemét, hátha úgy nem forog vele annyira a szoba. Megfeszítette a testét. Sikerülni fog.

A helyiség egyik szegletéből erőtlen nyöszörgés hallatszott.

– K-k-kérem.

Nana.

Chayenne megpróbálta összeszedni magát. Nem adja fel. A nagyanyjának szüksége van rá. Az egész családjának szüksége van rá.

A csípőjére nehezedő súly megmozdult.

Valaki nedves ruhát nyomott az orrára. Az édes illat elnyomta az érzékeit.

– Hozd a többi cuccot! Haladjunk!

– Mi legyen az öregasszonnyal?

– Nyírd ki!

– Kérem, ne! – dünnyögte Cheyenne a ruhába, miközben lassan elveszítette az uralmat a teste fölött. A sötét lepel lassan ráterült, és nana ezzel magára marad.

Nem lehet.

Nem érhet így véget. Annyi mindent meg kell még tennie. Még annyi titok maradt.

– Búcsúzz el szépen! – A parancs halk volt, érzelemmentes, végleges.

Cheyenne szeme sarkából könny szökött elő, és legördült az arcán.

– Könyörgöm, engedje el nanát…

De a szájából a szavak olyan motyogásként jöttek elő, amit ő maga sem értett. Valaki a hasára fordította. Az elméje próbálta mozgásra bírni a testét, de képtelen volt harcolni; mozdulni sem tudott. Nem segíthetett a nagyanyján. Nem segíthetett saját magán sem.

A karját hátrahúzták, a csuklóját kemény kábelkötegelővel kötözték meg.

Nem tehet semmit.

De legalább valaki tudja, hogy bajban van.

Istenem, kérlek, add, hogy Thayne időben ideérjen! És mentsd meg nanát!

Még éppen elmormolhatta ezt az imát, mielőtt mindent elborított a sötétség.

A nap augusztus derekához méltón tűzött le Thayne homlokára a szélvédőn keresztül. A férfi megrántotta a kormányt, és az autó csikorgó kerekekkel, füstölgő nyomot hagyva vette be a kanyart. A sziréna figyelmeztetően sikoltozott, ahogy áthajtott egy piroson, aztán el egy stoptábla mellett.

Nem érdekelte, hogy a főutcai boltok előtt lézengők tátott szájjal figyelik. Nem is figyelt rájuk, mert a gondolatait kitöltötte Cheyenne sikoltása.

Az egyik kereszteződésnél egy autó fordult elé komótosan. Thayne úgy kerülte ki, hogy még csak nem is lassított.

Ed oldalra borult a hátsó ülésen.

– Meg akarsz ölni minket? – kiabálta.

Thayne válaszra sem méltatta.

Mindjárt ott vagyok, Cheyenne. Ígérem.

Visszahúzódott a kétsávos út külső sávjába. Singing River egyik végétől a másikig nincs két mérföld, Thayne most mégis úgy érezte magát, mint aki legalább egész Wyomingot átutazta már.

Elszáguldott a seriffhivatal üres épülete mellett. Többet senki nem kap szabadságot. Soha többet. A fékre taposott a nővére rendelőjénél, majd pisztollyal a kezében kipattant az autóból.

Az erősítés is úton van – a szirénákat egyre tisztábban lehetett hallani. De nem várhat rájuk. Két lépéssel az ajtónál termett.

A rendelő úgy festett, mintha egy egész bivalycsorda átvonult volna rajta. A recepciós pult szélén vérnyomot pillantott meg, majd észrevette a váró falának dőlt törékeny alakot – a szeme csukva, a homloka vérzik.

– Nana! – Odasietett, és letérdelt a nagyanyja mellé. Ujját a nyakára tapasztotta; pulzust keresett, életre utaló jelet.

Először nem érzett semmit. Elszorult a gyomra. Aztán másik helyre tapintott a papírvékony bőrön, és lélegzet-visszafojtva várt. Eltelt egy másodperc, eltelt még egy. Végre aztán halvány lüktetést érzett.

A klinika ajtaja kivágódott. Thayne felemelt fegyverrel megfordult.

Norma Baker megtorpant – az általában gondosan rendezett ősz frizura most teljes káoszban tombolt a fején. A levegőbe emelte a kezét.

– Menj innen, Norma! – sziszegte Thayne. – Most!

Meglepő módon a nyugalmazott seriffdiszpécser nem állt le vitatkozni, noha szokása volt. Sarkon fordult, és távozott arra, amerről jött. Thayne az ölébe kapta a nagyanyját, kiment, és letette a járdára.

Norma kíváncsian föléjük hajolt. Az élére vasalt barna nadrágjában úgy festett, mintha még most is a nagyapjának vagy az apjának dolgozna.

– Hívj mentőt, én megkeresem Cheyenne-t – adta ki az utasítást Thayne, miközben odadobta a telefonját.

– Légy óvatos! – intette Norma, és megsimította a nagyanyja arcát. – Lehet, hogy beteg, de attól ugyanúgy aggódik értetek.

Thayne visszarohant a rendelőbe, és bekapcsolta a rádióját.

– Pendergrass, hol vagy?

– Most értem Mainbe – jött a válasz a helyettestől.

– Betörtek a klinikára. Tartsd nyitva a szemedet! Ha bárkit látsz kifelé menni a városból, állítsd meg!

Thayne felemelte a fegyverét, és némán, zajtalanul lépte át a küszöböt, noha ösztönei azt súgták, hogy üvöltve keresse a testvérét. De Kandahár utcáin pontosan megtanulta, hogy a forrófejűség csak halált hoz.

Átlépte a padlón lévő foltot. Sok vér, túl sok.

– Cheyenne – suttogta. A szívét fagyos félelem szorongatta.

Az orvosi szoba felé vette az irányt. Belépett az üres ajtón.

Sehol senki.

És semmi furcsa jel.

Becsukta az ajtót, hogy ha mégis bent bujkál valaki, az ne tudjon hangtalanul kiosonni, aztán a gyógyszerraktár felé indult. Odabent teljes káosz fogadta. Valaki végigtúrta a gyógyszeres szekrényt, több polcot teljesen kiürített.

Cheyenne sehol.

Sarkon fordult, a szíve hevesen, elkeseredetten dobogott. A félelem ismerős érzés volt. Kandahár környékét is át kellett már kutatnia, és pontosan tudta, hogy bármelyik ajtó mögött leselkedhet rá egy lázadó, aki egy szempillantás alatt végez vele. A félelem most mégis olyan erővel csapott le rá, mint soha – a mellében lévő szorítás szinte fojtogatta.

Eszébe jutott a legrosszabb forgatókönyv. Cheyenne ellenállt. Méghozzá minden erejével.

Keresztülrohant a folyosón, be az egyik vizsgálóba. Üres. Habozás nélkül sarkon fordult, és átkutatta a klinika maradék két szobáját. Cheyenne-nek semmi nyoma. A térde elgyengült, egy pillanatra a falnak kellett támaszkodnia. Lehajtotta a fejét. Készen állt harcolni, minden haragjával lecsapni arra, aki megrémisztette a nővérét. Készen állt megkeresni és megmenteni a testvérét.

Arra viszont nem készült fel, hogy mi lesz akkor, ha nem találja meg – ahogy a lelke mélyén felbugyogó, émelyítő bűntudatra sem.

Úgy összeszorította az állkapcsát, hogy már lüktetett, amikor elindult kifelé. A mentő még nem érkezett meg. Letérdelt Norma és a nagyanyja mellé, és finom mozdulattal megfogta az idős nő törékeny kezét.

– Hogy van?

– Nem tért magához. – Norma szaporán pislogott. – Megtaláltad Cheyenne-t?

Thayne a fejét ingatta.

– Jaj nekem! Odabent vért láttam. Ugye nem hiszed, hogy…

– Nem tudom. – Thayne Norma arcát fürkészte. – Hogy kerültél a rendelőbe nyitvatartási időn kívül? Találkozód lett volna velük?

Norma bűnbánóan elkapta a tekintetét, és megrázta a fejét.

– Be volt kapcsolva a rádióm. Hallottalak, és gyorsan átjöttem.

– Mégis mire gondoltál? Ha még itt találod a tetteseket, akkor veled is… – elhallgatott.

– Talán valahogy megállíthattam volna őket.

Thayne bal szemhéja rángatózni kezdett. Máskor dühösen kiosztotta volna Normát. A nő büszke volt rá, hogy ötven évig dolgozott a seriffhivatalban, de ezúttal túl messzire ment. Megint.

– Később még visszatérünk rá, hogy mégis milyen alapon hallgatsz bele a hivatalos rádióbeszélgetésekbe. – A tőle telhető legszigorúbb tekintettel nézett a nőre, aki egykor még a pelenkáját is segített cserélni. – Vagy csak simán elmondom papának meg apának, és ők elintézik.

Norma felszisszent.

– Ne fenyegess engem, fiatalember! – Kérte ki magának, miközben nana homlokát törölgette egy hímzett kendővel. – Jaj, Helen!

– Felpillantott Thayne-re. – Nem ezt érdemli. Nem ezt érdemlitek. Az Alzheimer nem elég csapás önmagában is?

Az életben vannak dolgok, amiken nem lehet változtatni. Thayne viszont nem volt hajlandó elfogadni, hogy Cheyenne eltűnése is ilyesmi. Egy rendőrautó csikorogva megállt. Thayne felállt, és odalépett Quinn Pendergrasshoz, aki az apja jobb keze volt évtizedeken át.

– Zárjátok le a városból kivezető utakat, és mozgósíts mindenkit. Apa értesíti Lincoln, Fremont és Teton megyét, és ha kell, ide tudja hívni a wyomingi nyomozókat.

– Mi történt? – kérdezte Quinn, miközben körülnézett. – Hol van Blackwood doktornő?

Thayne gyűlölettel mondta ki a szavakat, de nem tagadhatta az igazságot:

– A nővérem eltűnt.

MÁSODIK FEJEZET

A MINDENTŐL ELSZIGETELT KUNYHÓ egykor az Unabomber becenevű levélbombás gyilkos rejtekhelye volt. A Virginia állambeli Blue Ridge-hegység eldugott erdői tökéletesek, ha valaki szadista, és nem akarja, hogy bárki meghallja az áldozatai sikoltozását.

Riley Lambert FBI különleges ügynök még egyszer ellenőrizte magán a golyóálló mellényt, majd elővette a pisztolyát. Megszorította a markolatot, és nagyot sóhajtott. Öt perc, és vége az egésznek. Egy Patricia Masters nevű szerencsétlenül járt tanítónő megmenekül, Vincent Wayne O'Neal pedig senkinek sem árthat többet.

Ebben kellett hinnie. Nem gondolhatott arra a két hónapra, amit dupla kávén és wasabis mogyorón élve töltött, mire végre sikerült megtalálni a fél tucat eltűnt személy közötti kapcsolatot.

Most az sem számított, hogy ő volt az egyetlen tagja az újonnan megalapított magatartáskutató egységnek, ami az erőszakos bűncselekmények elemzésével foglalkozó amerikai központhoz befutó legsúlyosabb esetek felderítésére szakosodott. Vagy az, hogy hiába vett részt több bűnüldöző szervezet az üggyel foglalkozó munkacsoportban, egy év alatt senki nem tudott egyetlen épkézláb nyomot sem felmutatni.

Most csakis az számított, hogy két nappal ezelőtt Patricia Masterst elrabolta az általános iskola elől az a könyörtelen elmebeteg, aki immár három éve tartja rettegésben a keleti partot. De tegnap Riley végre megtalálta az összefüggést: az azonos buszvonal, néhány szállodai számla, egy biztonsági kamera alig kivehető felvétele, és egy hatalmas hiba segítette – hiba volt ugyanis ezt a kunyhót választani rejtekhelyül.

Ezeknek hála a munkacsoport ma megmenti Patriciát.

A kommandósok elhelyezkedtek. Riley pont látta a csapatvezető kézjelét: hatvan másodperc.

Erősebben szorította a fegyvere markolatát, és a felettesére pillantott.

– Hidd el, Tom, hogy életben van – suttogta.

A főnöke ránézett, és a tekintetével mintha azt üzente volna, pontosan tisztában van a helyzettel.

– O'Neal általában egy hétig játszadozik velük, úgyhogy jók az esélyeink.

Képtelen volt tovább állni Tom átható tekintetét, ezért inkább a kunyhó ajtajára meredt. Hamarosan beteljesedik az a sors, ami alig egy héttel a tizedik születésnapja után vette kezdetét.

Az átlagember profilozásnak hívja azt, amit csinál. Az FBI-nál különleges ügynöknek nevezik, aki a kísérleti jelleggel indított 6-os Magatartás-elemzési Egység tagja.

Tom Hickok vezető különleges ügynök azért beszélte rá, hogy csatlakozzon az ideiglenes csapathoz, mert így jobban részt vehet a helyi bűnüldöző szervek munkájában. Riley pedig kapva kapott az alkalmon, hiszen itt kamatoztathatja a pszichológiai profilalkotásban szerzett tudását. A munka viszont nem úgy alakult, ahogy azt eleinte tervezte.

TETSZIK?
MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örömre és felszabadult percekre vágysz!

Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!

MOST
KEDVEZMÉNNYEL
lehet a tiéd!
Megnézem.

NE HAGYD KI!
Rendeld meg most a kiadónál!
Még több jó könyv
megjelenését támogatod vele.
Imádom a jó könyveket. Kérem máris!

2014.11.22.-i állapot

Három, kettő, egy.

Mély levegőt vett. A kommandósok berontottak az ajtón. Riley és az egysége fegyverrel a kézben követte őket.

A roham nem tartott fél percig sem. A helyi hatóság biztosította a helyszínt, a gyanúsítottat nem kellett tovább keresni.

Ott állt ugyanis a szemük előtt. Vincent Wayne O'Neal. Az apró termetű férfi a sarokban várt, a tekintete nyugodt volt, diadalmas. Nem úgy nézett ki, ahogy az ember a gonosztevőket rémálmában elképzeli. Riley már megtanulta, hogy soha nem úgy néznek ki.

Egy puskát szorongatott a kezében.

– Elkésett – suttogta, és egyenesen Riley szemébe nézett. – Én nyertem!

Azzal felemelte a puskát, és egyenesen Riley mellkasára célzott.

A nő a földre vetette magát, de nem reagált elég gyorsan. Izzó fájdalom nyilallt keresztül a karján. Gyorsan hanyatt fordult, és eleresztett két lövést. Fölötte már záporoztak a golyók.

O'Neal holtan rogyott a padlóra.

Megölette magát a rendőrökkel.

Riley szíve a torkában dobogott. Tompa puffanás jelezte, hogy a fejét a padlóra ejtette. A fegyverét is leengedte.

Elkésett – O'Neal fagyos szavai a lelkéig hatoltak. Gyanúsan önelégült volt. Riley behunyta a szemét, ahogy a rossz előérzet rátelepedett. Nem történhet meg újra. Most minden másképp lesz. Patricia itt van és él.

– Kutassatok át mindent – üvöltötte Tom. – Keressétek meg Patricia Masterst!

A kunyhóban bakancsok dübörgése töltötte meg a levegőt.

Riley felült. Segíteni akart, de amint megmozdította a karját, kis híján felnyögött. A blúzára pillantott – a kék anyag átázott a vértől.